

BORSSZEM JANKÓ

PETŐFI-NAPJA.

I. Az Akadémiában.

Tisztelt gyászoló gyülekezet!

Hogy mindjárt eleve szerezzek fogalmat önöknek arról, milyen volt Petőfi: az ő szobori taglejtésében lépnek elébök. Különben egy csöppet sem volt ilyen. Amiből könnyen fogják következtetni, hogy belőlről sem volt olyan, mint a milyennek őt lerajzolni készülök. Borkedvelőnek mondja magát, pedig nála

még én is józanabb vagyok. Testi-lelki barátjának hirdetem magam; pedig becsületesen nem szeretjük egymást. Mily szerencsés pályafutás! Feltűnő üstökös, eltűnő üstökös. Az enyim hosszabb időt ért. Meg is látszik rajta. Ő ifjan volt betyáros, az enyém vén létére lett az. Ifju volt s dicsőn halt meg. Mégis sokan vagyunk, akik halát adunk az égnek, amért ilyen dicső pályafutástól megkímélt bennünket. Előbb az isten gyújtotta meg, aztán egy kozák gyújtotta fel, végül egy huszár öntötte ércbe. Ha látna milyen jó dolgunk van ide lent, hozzánk kéreznék. Az ő általa megénekelt Tisza van a »Nemzet« élén. Ó, hogy ezt meg nem érthette! Menjünk oda sirni!

*

II. A Petőfi-téren.

Tisztelt gyászoló közönség!

Az Akadémiából jövünk, mely végre magába fogadta Petőfit. Gipsz-alakban ugyan, de egy egész napra! Petőfi olyan volt »mint a hold«. Mint ez a nap tündöklését, ő a haza fényét ragyogtatta le ránk. Sokkal szerényebb volt, semmint magától ragyogott volna. Mert valamint . . . (jön egy harmadfél ősles periódus,

mely alatt Petőfi ásit) . . . azonképen ő császári és apostoli királyi felsége, dicsőségesen uralkodó I. Ferencz József sceptuma alatt öntettetett ki a tulhaladott forradalomnak e dicső alakja, melynél fogva a fővárosi hatóság nevében van szerencsém kimondani azon határozatot, hogy Petőfit dísztagjai sorába emelvén, kívánja neki a háborítatlan halhatatlanságot, végezetül még azon körülményre is felhíván a gyászosan inneplő főtisztelendő egyházat, méltóságos főrendeket és t. cz. publikumot, hogy ügyekeztem a nagy költő szobrászi állását szerény tagjainknak megfelelő elrendezése által kitüntetni, hogy az innep rendszabályszerűleg folyjon le.

Tisztelt szomorkodó jelenlévők!

Imé, itt áll önök előtt Petőfi Sándor. Amidőn a főváros nevében őt ezennel átvenném, kijelentem, hogy a főváros gondját fogja neki viselni és nem lesz panasza semmire, mint ha csak a tanács tagja volna. Köszönöm, hogy ilyen számosan megjelentek. Jó étvágyat kívánok!

III. Az élő szobor.

Az ünnepi óda elszavaltatik.

»Ne fogjon senki könnyelműen
A hűrok pengetéséhez!«

»Süldő poéták, bikficzek,
Ugyan ne csiripeljétek!«

*

T. és T. szürke kabátban jelennek meg.

»Lenézik a szegény költőket
Ez elbizott, kevély urak,

Kik a megyén s országgyűlésen
Fényes szerepet játszanak.«

»Szegény Tisza! — miért is bántjátok?«

*

Észreveszi az osztrák generális urakat.

»Ejnye, mi az istennyila!«

*

A dalárda

»Meddig tart ez örült hangzavar még,
Meddig bögtök még a hon nevében?«

*

P. K. L. Én is emelek neki egy emlék. Kineveztettem a »Concordia« betegsegélző és temetkezési együletbe disztagnak és csinálók a tiszteletére nagyszerű *Petőfi-pen!*

Meghagyom az én végrendeletbe, hogy a siromra is épen úgy öntsenek ki engemet a Muzeum számára, kezemben egy albummal, amibe benne van tőlem és ő tőle egy fotografi. Mert hogy is danolta ő? . . .

*Áldjon vagy verjen sors keze,
Nincsen számodra hely!*

Nebbich, mi zsidók!

*

Börzeviczy. A casino amott lovat futtat, emitt meg költőt szalaszt el. (*Hast ü Patsch!*)

*

IV. A lakomán.

10 frt egy couvert. Csak felsőházi urak és bankárok számára, akik mindig olyan nagyon vele éreztek Petőfivel.

Ebéd közben oda repül egy fecske az ebédlő ablakára. Reményitől hozott hegedűgrammot, hogy egy hét alatt nem lehet Valparaisóból Budapestre utazni.

A dicső Liszt azt izente, hogy a Petőfi szobrát küldjék el neki Weimarba. Majd bemutatja a nagyhercegnek.

A nemes társaság kitünő hangulatban lakomázott. Semmi feszültség. Az igaz, hogy volt is helyök bőven.

*

V. Kaczentisli a Szikszayban.

Komócsy a kapuban toastol. 1 frtos teríték. Komócsy minden belépőnek egy vizet nyom a markába. A belvárosi költők először találkoznak a külvárosiakkal, brudert isznak. Komócsy toastol. Feleki, Kerekest Endrődynek nézve, nagyot üt vállára s azt mondja: »Mmmh! Servus, Pista!« Komócsy toastol. Az irodalmi fiskálisok nyájasan beszélgetnek a vidéki poétákkal. Komócsy toastol. Kiss Józsi tiltakozik, hogy ne szerezzenek neki arany-agiót. Komócsy toastol. Petőfi nyomán kihörpenti boraikat s haza mennek a legények. Komócsy toastol.

Börzeviczy W. M. élczei.

— Engemet is szerettek volna kiküszöbölni a bizottságból. De nem ment. Mert én b e n n g y ö k e r e d z e m. Annál könyebben lóditottuk ki Zayt, a ki amugy is *kifelé gravi-*

tál (Perlen vor die Zay geworfen!)

— Milyen ostobaság ez a végrehajtó-massacre! Hiszen nem ér itt semmit egy kis érvágás. Az adó olyan nagy baj, hogy ellene csak heroicus szer használ: ki kell fizetni! (*Aj, wie bitter!*)

— Furcsa dolog ez a párba. A ki vivhatna, nem akar; aki meg akarna, az nem vivhat! (*Schauts mich an, und schauts den Verhovay an!*)

„Lutherani . . .“

OLT egyszer, a sötétség korszakában,
Egy törvény, vad és igazságtalan;
Igy hangza: „*lutherani comburantur*“
Máglyára! — mivel más egyháza van.
Régen kiégtek más a szörnyű máglyák,
Ragyog az eszme, oszlik a sötét, —
A lutheránus e szabad hazában
Szabadon imádkozhatja istenét.

Nagygyá, erőssé lett a lutheránus:
Temploma áll, a Kárpát szirtjein,
— Hol a magyar szívűnek tót az ajka —
S a magyar alföld dús vidékein.
Dicső fiakat adott e hazának,
Kikről nem egy nép, — egy világ beszél,
Annál szégyenletesebb, hogy ily talajból
Most a honárulásnak gazza kél.

Tenmagatokra vár a kötelesség
Kitépni a gazt, lutheránusok!
Föl szóra, tette — különben megesz még
A rátok ragadó panszláv piszok.
Nem gázolátok el kölyök-korában
A férget, im az nagyra növe föl,
És még nagyobb lesz . . . fegyvert hát a kézbe!
Még ma mérközni, még ma győzni köll!

A síma, nyájas, békés egyezésnek
Lejárt a napja, — veszélyben a hon.
A híres »se alatta, se fölötte«
Tétovázás — ma szégyenpadra von.
S ha nem küzdőtök kegyetlen erélylyel
S nem győztök a hon ellenségein, —
Akkor a »lutherani comburantur«-t
Bármily kegyetlen, hozzuk bé megint!

Apró hírek.

△ **Az eszlári sakter-Ráfael:** Ábrányi, még szabadon pihen babérain. Horvát kollegáját, Novákot, már bezárták, még pedig zsarolás végett. *Revelver piktör!* — egészen új genre.

* * *

‡ **Különben** ez is csak azt bizonyítja, hogy ha az Uristen akarja, még az *ecsetnyél* is elsül.

Tót országgyűlés.

— From our own. —

Ivanka Imre. T. egyház! Kétféle tót van a világon: az egyik jóra való, jámbor, munkás atyafi, az ismeretes tót zember, akivel mi évszázadok óta jó barátságban élünk s a ki tőlünk ezentúl is, ha kedve tartja, tótul pove-dálhat, drótozhat és krumplit kapálhat. Nem fogjuk bántani. A másik fajta nem Ádám-tól, hanem Hurbán-tól származik. Moszkva vagy legalább is Prága felé fordulva imádkozik a »Csernoknyásnyikból« és butasá-gában a világot egy törött fazéknak nézi, melynek ösz-szedrótozására a planszlavizmus van hivatva. Hogy ez a faj el ne szaporodjék, az egyházat tanácsos volna egy magyar paprikával kevert féregporral behinteni. Bátor vagyok mutatóban az ekklézsia asztalára egy flaskó« panszlávirtó magy. kir. szabadalmazott féregport« letenni. Tessék belőle nagyobb mennyiséget megrendelni. A »Grünwald és Thébusz« ismert cég szívesen szolgál bár mekkora szállítmánnyal. (Helyeslés!)

Krizsán. Nyeznám magyarszki! (Magyarul, magya-rul!) De instálom, nyeznám magyarszki! (Akkor üljön le!) No jól van, ámbátor tótágast áll bennem a lélek erre a merényletre, mégis beszélek hát magyarul. Kérem, minket rettenetesen gyanusitanak. Azt híresztelik felő-lünk, hogy mi a magyar államot gyűlöljük, holott lap-jaink: a »Hlasnik«, a »Narodnie Noviny« és a többi, csupa merő, tiszta hazaszeretet hirdet. (Nem látjuk!) Az önök hibája, önök nem tudnak a sorok közt olvasni, pedig azok a szép, lelkes dolgok mind ott állnak! (Kár!) Ismétlem, mi a magyar hazát szeretjük, csak azt az öltö-zetet nem, melyben most Hungaria nemtője jár. Zsinó-ros attíla, kucsma, panyóka nem illik hozzá, a halina és bocskor sokkal festőibb jelmez. Más szavakkal, a magyar civilisatio nem ér semmit! Mi a saját, a tót kultura áldá-saiban akarjuk részesíteni, és erre az első lépés az, hogy a tót ne maltert, hanem tudományt keverjen. Vagyis a tót napszamosokat meg kell tenni tanároknak, s általá-ban a tótot kiemelni alacsony helyzetéből és magasb állásokba igtatni be, hogy vége legyen annak a kornak, midőn azt énekelték:

*Hej szegény tót legény
Mindig krumplit zabálni;*

és jőjjön azon jobb kor, midőn a nóta így fog szólani:

*Hej boldog tót legény,
Csag sámpányert bibálni!*

Baltik Ferencz. Krizsán, Krizsán, te nagyon mérsé-kelt vagy! Majd én kifejtek egy kissé radikálisabb prog-rammot. Engem nem lehet sem lekenyerezni, sem lesompá-nyerezni. Ime a nagy Tótország mappája, mely magába foglalja mindazokat az országokat, hová valaha egy tót a lábát betette. (Derűltség.) Ne tessék derűltnek lenni. Mi nagyobb dolgokra is vállalkozunk. Amerikát épen most hódítjuk meg kivándorlóink által és olvasztjuk be Liptó- és Trencsénmegyébe. Nehány év alatt remélem odáig jutunk, hogy az amerikai parlament képviselőket fog küldeni a megalkotandó Turócz-Szent-Mártoni par-

lamentbe. (Senkisémet nevet.) S ha a mi célunkat: a tót világoralmat elértük, a magyarokat egyenként és dijta-lanul agyonverjük és közülök a jobbakat a szent-mártoni nemzeti muzeumban megint összedrótozva mutogatjuk.

Thébusz János. A hallottak után ki kételkedék még a rovarpor szükségességében? (Helyes! Meg kell ren-delni!) Pedig a t. szónokok még nem is a panszláv disz-példányok közül valók. Vannak különbekek is. Ismerék olyat, aki egy csizmatalpat nagy tiszteletben tart, melyet Moszkvából kapott, s állítólag Aksakoff viselt. Ezt a szent ereklyét reggelenként háromszor meg szokta csókolni. Másoknál a panszlávizmus rögeszmévé sűrűsödött. Így péld. láttam már olyan tótot, aki estéunként az istállójába, szarvas marhái közé megy s azt hiszi, hogy a panszláv központi bizottságban ül, az egyes marhákat: Ignatieff, Dondukoff-Korzakoff, Skobeleff, Aksakoff névvel illeti, beszédeket mond hozzájuk s azok bögéséről jegyzőköny-vet vesz föl. Örültség és gonoszság zagyvaléka a tót panszlávizmus, mely ellen tenni kell.

Elnök. Utalványozok minden kerület számára száz métermázsa Zacherlt, a dunáninnenire kétszázat.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Fából előbb lehet vaska-rika, mint filozopterből sikkes diák-ember. Multkor svungba jön egyikük és egy erős pillana-tában megszóktet egy varró-lánykát. Megszókteti és vele ugrasztja a boldogtalan a do-nyesz háziasszonyát — g a r d e d á m n a k! Milyen másképp tett volna az ilyen magamforma jo-gonc z gyerek! Ha már minden áron szökni kell a gardedám-nak, — mert hát pénz nélkül utazni nem lehet — legyen szök-tetés en compaignie. Kozák a lánnyal, balek a gardedám-mal — salvo jure nála non hagyatae pecuniae. (Justinian, Novellák I. 15.)

— Inkább vagyok első jogonc z, mint utolsó ügyvéd-jelölt.

— A fellobogózott zálogház olyatén formán hat rám, mint egy polkás temetés vagy mint egy vén professor trikóban.

— Gorombóczy urnál, ami m. k. tudomány-egyetemi portás urunknál: »Eladó egy Uhlmann-féle fuvola.« Mintha látnám azt a boldogtalan tandijmentes filozoptert, a szeren-csétlen fl ó t á s t, akinek hónap végén meg kell válni a ked-ven cz instrumentumától, melylyel a házmester-leányzónak adott szerenádotok egy-egy spergeldert.

— Volt idő mikor nem tudtam bizonyosan, makaói kormányzó lennék-e szívesebben, vagy Verhovay. Hanem most szívesebben lennék Kápolnán jordány vallásu adóvég-rehajtó, mint Didói Eszterházy Gyula.

SUTTYOMBERKI DÁRIUS

a helyhezet signaturájáról.

ZAPÁRY kétségbeejtí az embert.

Kideríti, hogy maholnap nem lesz deficit. Ugyan instálom, miféle virtus lesz akkor abban, hogy az ember becsületes, jóra való mameluk?

Aztán a zagyvapárt oszlása-foszlása is aggaszt. Még át találnak jönni és beállnak mameluknak mind. Milyen concurrentia! Ez a jutalom?

Szerencse, hogy megmarad magnak a szélbal. De amilyen Tisza-világ jár mai napság, komoly intézkedéseket kell tenni, hogy leglább ők maradjanak meg oppositiónak. Szükség esetében emeljük fel a napidijakat duplára, ha megmaradnak oda át.

Szép világ, mikor még izmos, duzzadozó ellenzék ült velünk szemben és mi egy pár szavazatnyi erőlködéssel huztuk ki az országos forspontot a sárból. Volt akkor az öntudatnak tartalma, a voksnak sulya, az embernek értéke. Dari, Dari! Félek tőle, hogy kapod magad és benyomakolod oda közibéjük ellenzéknek.

De előbb kicsit haza tekintek.

— Pakolj, Pista!

Haza minden előtt!

Másvilági levél.

T. Maecius Plautus Gregorio Cincio (vulgo Csiky)
bonum appetitum.

NUNC dicit mihi amicus Sigligetius, quod in Circo Nationali Budapestino daverunt comoediam sub nomine »Bramarbas,« quae nihil aliud est quam meus »Miles gloriosus.« Est verum? Si verum est, hoc mihi magnopere placet. Et publicum vestrum quid dicit ad id? Spero, quod applaudivit? Non est pulchrum de te, quod non scripsisti mihi de experimento tuo, quum adressa mea in quavis historia litteraturae latinae reperitur. Et etiam potuisti telegraphare mihi de successu, quia sic Menandrum, quem olim plagiavi, ira suffocare potuissem. Et actores vestri quomodo luserunt? Dicit mihi Sigligetius, quod actor Militis non solum Egresius vocatus est, sed etiam egregius est. Visvarium et Uhasium etiam laudat ut valde comicos juvenes, quorum bajazzeria non habet parem. Vividissime opto, quod celeriter moriant et videre possim eos in Scena paradisi, quam nunc Scapirius collega britannicus dirigit — (inter nos sit dictum: valde inhabiliter, — sed non dicas illo, quum venias in coelum.) Aproposio! audio

a Sigligetio, quod apud vos consuetudo est, autoribus per omnes representationes quosdam percentos solvere, quos gallico verbo tantiam vocant. Cur non mittis mihi sine cunctatione pecuniam, quae mihi debetur? An tu solus vis omnia in tascam expedire? Non es honestus amice, si hoc facis, et quum venias ad nos, traham te ante tribunale commerciale paradisi, ut poenam debitam luas. Si posta non it regulariter, quaere aliquem regium notarium phthisicum, qui moriturus est, et deponere pecuniam meam in illius manus, ut tradat mihi manu proprio. Nunc Deus tecum! Vivas bene et cogita ad me, quia vita in coelo nunc valde cara est et pauper poeta jam vix existere potest. Servus!

Két förmedvény.

I.

A budapesti „Pozor.“

GHETTO szemétdombjának bélpoklos dögvézt lehellő posványában évezredek keresztlül meg rögzött semita népsalag vérlázító arcátlanságának Csimborasszóvá tetézt Davalagirija ismét kimutatta odvas lelkületének vásott fogtönkjeit. Nem harap, de köp. Felelősségre vonja enlekismeretünk vakító ragyogását: miért sujtja őket cyclopsi haragunk romboló fergetege sustorgó villámkiyójának 150 fontos shrapnel lövege?

Miért, Sem elátkozott ivadéka? Nem azért, mert becselen, csaló, gyáva, hitvány, undok, piszkos, vérszopó, uzsorás vagy. Nem ezért! Mindezt megbocsátaná lapunk főszerkesztőjének magasztos enjellem. De lángostorozunk téged szünetlenül: mert német vagy!

Az! Honfőjtogató germanizmus vörös hagymázában vonagló cs. k. büzőnczök vagytok. Még azok is közületek, akik ez elhandlésodott ország határain belül hazafikóbiskodnak, kivédlenek a sakter által körülmélt honserelem álarczából amint a Lajthán, a Kárpátokon, a Dráván tul leteszik csámpás lábukat, ahol hátuk mögött enhajtásu lószórszálon nem függ a mi aczélpenánk damoklesi kardja!

II.

A zágrábi „Függetlenség.“

Zsidó polgártársaink köréből újabb időben gyakran intéznek hozzánk kérdést az iránt, miért viseltetünk irántuk bizonyos animozitással?

A válasz e kérdésre igen egyszerű. Mert nem hazafiak, nem horvátok. Különösen a Dráván tulról jöttek valóságos oszlopai a magyarizációnak és szinte tüntetőleg minden alkalommal kimutatják magyarbarát és horvátellenes érzelmeiket*)

*) Az olvasó bizonyára megtalálta a közös vonást a két lap között. A különbség a két lap között csak az, hogy a zágrábi »Függetlenség« sokkal tisztességesebb a budapestinél.

A szerk.

H A S I S - Á L O M.

Sa-Alpari, a híres hindu kókler, hasisjának bűv-ereje által Hungáriának így tünteti föl az országja állapotát.

ÉBREDÉS.

A büvöletes fátoly szétoszolván, Hungaria meglátja a keserü valót.

A Petőfi-szobor.

LELEPLEZÉK hát szobrát e dicsőnek,
 Reá minden szem gyönyörködve néz;
 Nyugodt öröm száll a magyar szívekre:
 Botránytalan volt e leleplezés.
 Majd éhen halt ő élte idejében,
 Tenger nyomorban annyit koplala, —
 De szobra alatt hangzott zajos »éljen!
 S tiszteletére volt dúslakoma.

A szabadságról és a szerelemlől
 Zengett, a míg élt, bűbájos danát...
 Éjjente ma tündérek légiója
 Lengi körül szobra talapzatát;
 De nem a költőt, Mihaszrát dicséri
 A sok kifestett tündér e helyen.
 A félvilág* itt kéjeleg te benned:
 Ó szabadságban árult szerelem!

Prottmann.

— Nekrológ. —

PROTTMANN született nagyon természetesen Schweinfurtban. Szülei keresztények voltak, de fiokat hogy boldoguljon, pogánynak nevelték. Ma persze zsidónak nevelnék. Iskoláit a kegyetlenrendű atyáknál végezte, majd Bécsbe került a hunderthurmi gimnáziumba. Pár évig borbélylegény is volt s akkor tanulta meg a kerek szakálakat irtogatni. Midőn a Herkules keresztutján állott, elhatározta magát, hogy az ismeretes kettő közül mégis inkább kalaposinas lesz s mint ilyen behatóan tanulmányozta a köcsögkalap elméletét és gyakorlatát, egyszersmind a kalapszalag-ollózásban is remekelni kezdett. Egykor Niebezahl rendőrfőnök kalapját vitte haza s ez alkalommal konfiskált ábrázata úgy megtetszett a főnöknek, hogy ez nagy konfiskátori jövedőt helyezett neki kilátásba s hivatalában alkalmazta, egyelőre a vörösplajbászhegyező osztálynál. Most már cenzurilag kezdett élni. Eleinte csak a légyapapírost cenzurálta, majd a sajtópapírost bízták rá. Ezen irodalmi tanulmányaiból a bécsi forradalom ragadta ki. Az akkori kormány állami ösztöndíjt adott neki, hogy legyen ő is forradalmár a célból, hogy kitanulja a vörösek csinait. Ezt megtette, s a legvörösebbeket is megpirította. A reakció egy pillanatig félre is értette e nemes igyekvést, de ő avval mentekedett, hogy bugyogó vér van ereiben, azért ment bele olyan hevesen. Bugyogó vér! E szó eldöntötte sorsát. Magyarországra küldték, hogy ott válják be az ő vérének bugyogósága. A San-Pantaleone kápolnájában tette le az esküt. Budapesten rögtön szervezni kezdett. Behozta a kéthegyű vörös

* t. i. demi monde.

plajbászt, mely a magyar irodalom terén oly áldásosan működött. Megtanult magyarul és pedig oly alaposan, hogy minden szónak két értelmét tudta kifundálni. Irodalmunkat annyira szerette, hogy egészen a maga számára foglalta le s némely nap az ujságok összes példányait meg tudta magának szerezni. Aesthetikai izlése oly kényes volt, hogy még a Vörösmarty »Szózat«-a és a Petőfi »Talpra magyar«-ja sem tudta egészen kielégíteni s külön az első és utolsó sor közé eső részt irtotta tüzzel-vassal. Minthogy a magyar írók akkor gyakran szenvedtek inséget, készségesen följajlotta nekik az aerariális épületeket, hol elvonultan élhettek oly egyének társaságában, kikben az emberi szenvedélyek legbünösebb fokait tanulmányozhatták s emberismeretre tehettek szert. Aesthetikai izlése oly finom volt, hogy a modorosságot kerülendő, teljesen modortalanul viselte magát. A magyar nemzet dicsősége pedig annyira szívén fektűt, hogy legfőbb törekvése oda irányult, minden magyar embert római hőssé, és pedig valódi Germanicussá változtatni. Nem csoda, hogy Protzman nálunk közszeretben állott. Sokan már messziről kitértek az utjából, hogy kényelmében háborgatva ne legyen. Midőn a rendszer változával nyugdíjaztatott s elhagyta Buda-Pestet, még ellenségei is csak könnyek közt tudtak örvendezni. Salzburgba vonult, a hülyék hazájába. A kormány bárói rangra emelte, persze nem olasz báróvá tette, mert »barone« olaszul gonosz kópét jelent. Udvari tanácsos is lett, mert mindig tanácsosabb volt őt az udvaron hagyni, mint beereszteni a házba. Nyugodjék buldogon! Béka hamvaira!

Tönődések.

Seiffensteiner Solomentól.

— Ha nem félném magamat atul, hojd a Vértócsáj oraság engimet is párbajra fogja kihíni, aztat mondanám, hojd a herr fűn Istócsinak abban najd igaza van, hojd »a kocsmái nevelés szivtelenséget és kiméletlenséget szűl.«

— A minap látam a herr fűn Verhájvajt setálni a Didóval. A nadságos demekrátt oraság szabadon járt és a kotján volt szájkosár. Bizon isten: megfordítva volna kevesbé veszedelmes.

— A magas kormány megtiltott, hojd akik mardjar nevet váltják maguknak (és ezek töbnyire izraelitók) nem szabad nekik veni olyat, amibe benne van az üsi h; mint példánakukáért: Balogh, Komjáthy, Németh, Tóth. De már csak azt el nem tilthat, hojd h-val ne mondja. Nem igaz? Thükkhélethesen igazam van.

— Miotátul óta a Havas urasággal van baja a Verhasavaj oraságnak, azótátul óta Verhasavavaj a neve neki. Maradjon is nála.

SPORT.

— Petrovics rummel. —

Ce jeudi.

Krricsi dear,

Aprropopsz! Ismerted te ázt á Petrovicsot, ákinek most állították fel idefenn á Petőfi-szobrát? Hiszen sokát cigánykodott szánászerrte áz orrszágban, tán nálád is járt kérregetni? Én csák á rézfigurájából ismerem. Olyan komédiás formá prókátorr lehetett, was? Egy on dit szerrint versifex is volt és rrimekkel járt házálni! Ez á fájtá áz én rrégi guignonom. Hánem 1848-bán errös

verssifechung volt, á mint mondják. Ventre d'un délyrique! Sohá pitoyabomináblisább, vágábolondább dolgot, mint egy ilyen bennszülött Volkssänger! By Sainte-Famélie! Micsodá áz egy Paul Dérroulede-hez képest, ákirról még á »Figaro« is irr? Vágy egy Louvet de Faublas-hoz, á ki á Marseillaise-t terremtette? . . . So, jertz fluch'i gar! You know, én sohá sem szerettem ezt á fiskális-poézist, ezt á fráziskonglobomerrátot, ezt á cigányos tempó passatót, á minek olyan borráváló-bouquetjá ván. M'en fiche pas mal! Hiszen á Botondok házába váló volnék, há á szokásos Arrpádlében lerrészegülve én is belé Lehel-nék á Vérbölcseseg trombe d'éléphantjába. That is my conviction, by Yestergom!

Tudod, én rrám áz egész rrimazurri ázt áz impresziót csinálja, hogy áz áz egész Petőfi csák egy rrosz ánekdotá. Hiszen mindössze is csák egy jobb verse ván: á Kölcsey-hymusz, . . . és há nem esálódom, ezt is ángolból forrditottá. És ezérrt csinálnák belöle egy Vörrös-márrtyrrt? Ezérrt ápothekózis, zászlovászá, laurrocerrasi koszorru, toasztrrológiá, stb. stb.? Risibisum teneatum! Nã, da jehe ick niche nich mit! Tombolás senza tombola, nyerremény nyerritmény nélkül? . . . jamais! Never!

Hogy némileg orrientirrozám magám, mégis belekukkántottám áz ő versammelte verseibe. Csák egy sorr ván benne, ámit mint pursang árriszto magám is áláirrhatok, t. i. ez: »Száguldjánák á kivivott diáddálrrá.« Hánem hisz ez nem új, nem eredeti; ezt minden runnél elmondjá á stárter, mikorr á zászlót svenkoljá. Ez egy rrégi start-commando, voilà! . . . Pedig voltákepén Petőfi urr á starthoz nem is értett, merre báká-terrmészettü ember volt. Kérrlek szépen, á mikorr á leg-hirresebb chansonetteje is így kezdődik: »Tálprrá mágyárr! Cré nom de Zola! Hiszen ez egy bákáncsos nemzetnek szól, merre á húszárr nem tálprrá, hanem lórrá, nyerregbe igyekszik. Áztán meg áz á hirres kérrdöss: »Rrábok leggyünk vágy szabádok?« Váloságos porrkoláb fántáziá! Én nem látok ebben geniet . . . No meg áztán á hirres bonvivant-dálái! »Hányádik márr á

pohárr?« Hát ezt költő kérrdi? Ez egy czálkelnerr kérrdése, n'est-ce pas?

Dearest Krrics! Surtout point de Schwindel! Válljuk meg egyszerrüen, hogy ettől á poétától csák á forrditók légiójá lehet enchantirrozvá, merre ez áz ő kenyer-rök. Áztán áz egész szobrrot ugyszólván csák á Rreményi kedvéért állították, áki áztán kiszökött elöle Ámerrikába! Blamagium blamagiorum! Nem is volt ott mi közülünk senki áz ünnepen. Hát nöegylet vágyok én, vágy önképző körr? És szintugy tous les nötres. Á többi szobrunk mind árrisztokrrátikus, á la bonne heure. De ez á legujáb: tout ce quil ya de plus plebs. Purée de rotüre! Thank you ever so much! Musz net von Allen ham! . . . Májd há lord Bayernnák állítánák szobrrot, vágy our good count Rrimulusnák, áki szintén Rrimá-Szombátou született és bizonyárrá háhátátláná hál válamikorr.

De hiszen mondom, nem volt ott senki. Point de Tout-Paris cette fois! Csupá prókátorr, ákademikus, jogász, névtelen ánonymusok, pseudonymphák, Petőfi-übersetterrek és egyéb zsidók, s á diplomáciából csák á hirrláplánda nágykövet.

Elle est bonne, celle là, hein?

Igaz, hogy ugyanákkor löverrsenyünk volt. Na ja, egy rréz poeta ákár konkurrálni Buccaneer-vérrel! Így perrse még sokkál saint-légerebbül vettem a Petőfirummelt. Annál lehetetlenebb volt odamennem, mennél jobban futott our glorious »Lehetetlen« á Ritter-dijérrt. What a horse, dearest Krrics! A monument for a horse! mint XIII. Krricsard mondjá. Hánem á kétévés cracks okkál pechem volt; ott hágytám á totalisateurben öt verres forintomat. No cracks, but krachs!

Desto schönerebb sikérrt árrátám á trárbrren-nennél. Szimátom olyan spurriális volt, hogy hárrorszor nyerrtem. Hiába, há áz ántisporttisták ügető verrsenyinket még olyan ugátóverrsenyenyl kísérrik is, nincs ánnál szebb. Kántárrideális izgáalom! Potz Oberr-Gespann! Perrse mind ott voltunk, pedig ugy esett, minthá nem is áz Orrlow-trárberrek, hánem á záporrogi kozákklovák saisonjá volná.

Et sur ce, dearest Krrics, farewell and believe me for ever truly

yours Deinigerest

WONKES.

KATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

- Nagy Lajos vörösmárvány szobrából, mely N. Váradon állt, Konstantinápolyban ágyukat öntöttek.
- Én ugy szeretem az ifuságot, mint $2 \times 2 = 4$.
- Én apja, anyja vagyok az ifuságnak.
- Az emlős állatoknál á testsuly egy harmadát teszi á vér. Én például, amint itt állok, 180 fontot nyomok, ergo á vérem 60 fontot tesz ki; de vannak nagyobb marhá is, pl. á tehennemüek, ezeknek több vérük van.

Podlupka Vendel beszédei

az ő szerelmes † fiához

Verhovay Gyuliczához.

Meghozatam a tied pultridat, hogy mindig lásál magadat a szemeim előtt. És járatom a tied zujságodat, a »Siletlenség«, hogy mindig tartsál engemet magad előtt, hogy én mindent el nem hiszok. Azir mer vagyok zereg zember és csag vendiglos, van nekem zeszem a sopka alatt, de sog. Meg is laczig tigenen a zenyim nevelise. De csag nimelkor. Mer nimelkor meg neveletlen vagy. Segíteni akarsz zország bajján. Jó teszed. Kosuth is eztet cselekedte, neked is muszáj. De mit írri beszid, ha iteneg járja olyan esi, hogy a riska tehenke izs csag paruplival meheti legelire.

Eről jut zeszembe, hogy te is mégy legelire, mer legelil vagy minden zujságirók kezte. Fene nagy xindl vagytok, t.!

Bizboznsi zistentelen zsidrák beszili izs már, hogy gyin lezenviz a te irásaidtul, izs hogy i csinaltatja barka megmenekulni. Micsinaljuk ming zsidrak nélkül? Ki vesz meg termiskit? Már papocska is szidja tigidot. Hát kelet ez neked ... ha?!

Meg mikor meg volt neked duélum, voltál páczba bene. Mosd nincs van neked duélum, vagy mig nagyob páczba bene. Eléb vir diareá, asztan vir szorulazs. Most fermedj már, ha tudsz! Osztalnyi u boha! Adig kapkodtál tizbe bele, hogy most magad letil kozmas. Hat kelete ez neked ... ha?!

Jaj Gyulicza, Gyulicza, teb zitilete van Didonag! Tisztelem neki, is tartsatog emlikezotbe szeginy † zapad.

Hogy a »Kis Komárom — Nagy Komárom« hires nótának igaza legyen, a nemzeti színház eddigi nagy Komáromy-jához (t. i. Alajoshoz) oda fogta a kis Komáromyt (t. i. Mariskát) a népszínházról és Fiammetta bevonult a muzsa templomába, Erkel Sándort az ismeretes nótával köszöntve:

*Bimbád gondját viseljed,
Majd rózsá nő helyén.*

* * *

Bucus előadására a Népszínházban annyi virágot kapott Mariska, hogy beállhatott volna Petőfi szobrának. Ez lett volna azután a zengő szobrocška!

* * *

Plautus »Hetvenkedője« fölötte érdekes. Kár, hogy olyan unalmas. A t. cz. közönség mosolygott, csak hogy nagyon kinyitotta a száját s behunyta a szemét. Messziről akár azt hitte volna az ember, hogy ásit.

* * *

Körmönfont ember az a Csiky! Lefordítja a »Hetvenkedőt« és megírja a »Stomfayakat«; hadd lássák mennyivel jobb darabot tud ő írni, mint fordítani.

* * *

Plaudite! — szól Plautus és tapsolnak Csikynek. Igazán classikus!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Vig. Jó helyt kopogtat. A mint e számunkból meggyőződhetik, a megjegyzése kapóra jött. — R. E. A kezdet biztató. Folytassa. — Karozos. Nem az. — R. D. Nem élünk az efféle travestiákkal. Öntől tán különb is telnék. — Jszbrny. Semmi nevetni valót nem lertünk rajta. — H. J. Az Ónody dákóját csak tegyék el az ottani megyei muzeumba, annak emlékeül: hogy ennek az urnak játéokra ugymint politikára ólmos bot kell. — P. D. A képre alkalmas részleteket nem kaphatnók meg előbb? — F. I. Ez egyszer gyöngébb a sütet. — Kszthly. Nem talál. Azt a nevet pedig honnan szerezte ön? Az a Bukovayé s csak vele hal meg. — Digitalis. Nehánya bevált. — Polydor. Megkísérlettük az átdolgozást. Már most nem tudjuk: biztatásképp, vagy ijesztésképp veszi-e majd? — A. I. Lehet belőle valami. — Kanovics Ferdi. Végre nyomát leljük. Csak hogy ily nemes buzgalomban látjuk még működni. Csupán azt nem értjük, a n.-szombati zsidóktól hogy veheti rosz néven a semitizmust? Ha már Nagy-Sábeszben se lehetnek bátorságban, hová bujjanak szegények? Pápa ugy is a katolikusoké. Szól-e még a »frecandum puci«? — Dondek. Mig a mult héten Jókelesz-Mókelesz s már most védelmezi? Persze, hogy egy szegény zsidó profesor ellen, a ki pedig hozzá sem nyult Jókaihoz. Képzelnéni, J. mennyire örül a nagy lelkü bajnokságon. Mégis csak több tisztelet lehet neki, ha támadják ott, mintha championoskodnak mellette. — Több kéziratról a jövő számban.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.